ePublishing

Μακεδονικά

Vol 22, No 1 (1982)

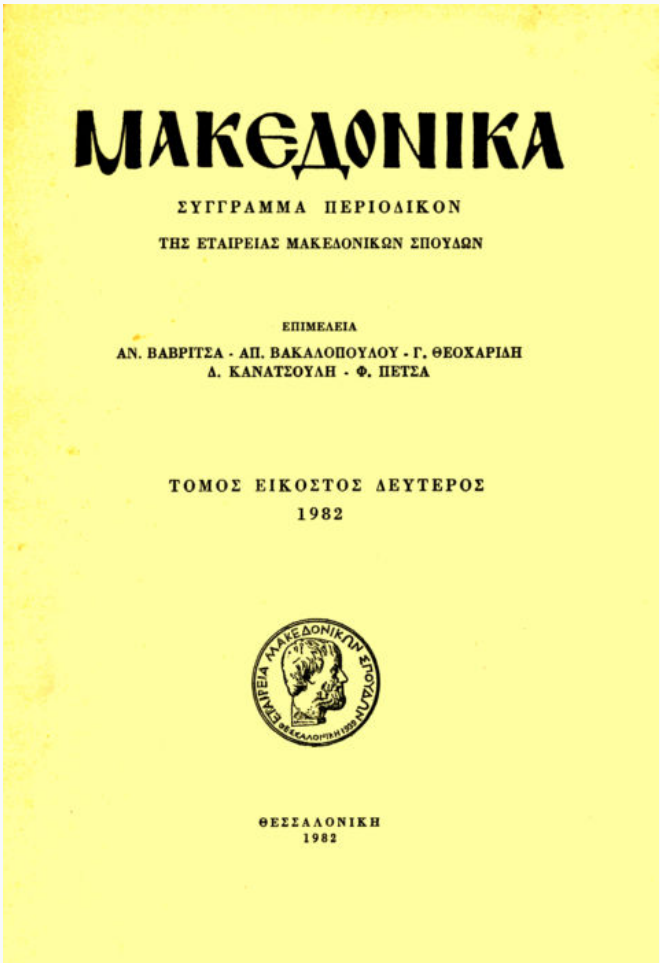
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΑΝ. ΒΑΒΡΙΤΣΑ - ΑΠ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ - Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ
Δ. ΚΑΝΑΤΣΟΥΛΗ - Φ. ΠΕΤΣΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
1982

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
1982

Ο Βεροιώτης μοναχός και Όσιος Νικόδημος ο νέος της Θεσσαλονίκης (13ος-14ος αι.) και τα σχετικά προβλήματα

Γιώργος Χ. Χιονίδης

doi: 10.12681/makedonika.516

Copyright © 2014, Γιώργος Χ. Χιονίδης

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

Χιονίδης Γ. Χ. (1982). Ο Βεροιώτης μοναχός και Όσιος Νικόδημος ο νέος της Θεσσαλονίκης (13ος-14ος αι.) και τα σχετικά προβλήματα. *Μακεδονικά*, *22*(1), 96–111. https://doi.org/10.12681/makedonika.516

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 11/02/2026 21:29:50

Ο ΒΕΡΟΙΩΤΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΚΑΙ ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (13ος-14ος αἰ.) ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ*

1. Εἰσαγωγικὰ

Εἶναι ἀξιοπερίεργο καὶ ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ὅσιος τῆς Θεσσαλονίκης Νικόδημος ὁ νέος ἔμεινε στὴν ἀφάνεια καὶ στὴν ἄγνοια ἀκόμα καὶ τῶν εἰδικῶν ἐρευνητῶν, ἂν καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του καὶ ἡ κατοπινή του ἀκτινοβολία παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.

Ἂς δοῦμε ὅμως πρῶτα τί γνωρίζομε γιὰ τὸν βίο καὶ τὰ θαύματα τοῦ Νικοδήμου.

Μοναδικὴ πηγὴ πληροφοριῶν γι' αὐτὸν εἶναι ἐγκωμιαστικὸ «Ὑπόμνημα», τὸ ὁποῖο ἔγραψε ὁ γνωστὸς Θεσσαλονικιώτης ἱερωμένος, ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας καὶ ὕστερα πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεος, ὁ ἐπιλεγόμενος «Κόκκινος», καὶ πρωτοδημοσίευσε ὁ Μ. Γεδεὼν στὸ «Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας»[1]. Αὐτὸ θὰ ἀναδημοσιευτεῖ ἀσφαλῶς στὴν ἔκδοση τῶν συγγραμμάτων του μαζὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα ἁγιολογικὰ ἔργα τοῦ Φιλοθέου[2].

Ὁ Γεδεὼν τὸ δημοσίευσε μὲ τὸν τίτλο:

«ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὑπόμνημα εἰς τὸν ὅσιον πατέρα ἡμῶν Νικόδημον τὸν νέον, τὸν ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ

---

* Τὸ κείμενο αὐτὸ διαβάστηκε (χωρὶς τὶς ὑποσημειώσεις) ὡς ἀνακοίνωση (29.5. 1982) στὰ πλαίσια τοῦ Γ' Πανελλήνιου Συνέδριου (Θεσσαλονίκη, 29-30 Μαΐου 1982) τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρείας.

1. Βλ. «Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας», τ. 1, τεῦχος Β', Κωνσταντινούπολις 1911, σ. 175-185 καὶ σ. 147, 151 καὶ 186.

2. Βλ. Δ η μ η τ ρ ί ο υ Γ. Τ σ ά μ η, Τὰ ἁγιολογικὰ ἔργα τοῦ Φιλοθέου Κοκκίνου, πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ΕΕΘΣΠΘ 23(1978) 9-21. Τὸν Νικόδημο ἀναφέρει στὶς σ. 10, 11, 13 καὶ 18-19. Πρβλ. Β. Ψ ε υ τ ο γ κ ᾶ, Ἡ ἔκδοσις τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοθέου Κοκκίνου, ὅ.π. 21(1976) 362 καὶ τοῦ Ἴ δ ι ο υ, Φιλοθέου Κοκκίνου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ἔργα, τ. 3, Λόγοι καὶ ὁμιλίες, Θεσσαλονίκη 1979. Τὸ τελευταῖο βιβλίο ἐπανεκδόθηκε καὶ στὴ σειρὰ «Θεσσαλονίκης Βυζαντινοὶ Συγγραφεῖς», ἀριθ. 2, Θεσσαλονίκη 1981.

τῇ τοῦ Φιλοκάλλους».

Ὁ Μ. Γεδεὼν γνώριζε ὅτι τὸ κείμενο αὐτὸ ἦταν καταχωρημένο στὸν χειρόγραφο κώδικα 571 τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ εἶναι τοῦ 16ου αἰ., σύμφωνα μὲ τὸν γνωστὸ κατάλογο τοῦ Σπυρ. Λάμπρου[1]. Ἀπὸ τὴ σύντομη ὅμως αὐτὴ περιγραφὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ προκληθεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μελετητῶν τῶν μνημείων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως καὶ τῆς μακεδονικῆς ἁγιολογίας, γιατὶ δὲν δηλωνόταν ὁλοφάνερα στὸν κατάλογο ὁ τόπος τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ὁσίου.

Ἔτσι, ἂν ἐξαιρέσουμε τὴν τρίστιχη ἀναφορὰ ποὺ κάμνει ὁ O. Tafrali γιὰ τὸν ὅσιο στὸ βιβλίο του γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη στὸν 14ο αἰ[2]. ἢ τὴν καταλογογράφησή του στὸ κλασικὸ πιὰ βιβλίο τοῦ F. Halkin «Ἑλληνικὴ ἁγιογραφικὴ βιβλιοθήκη»[3], ὁ Νικόδημος ἀγνοοῦνταν. Καὶ ἴσως νὰ συνεχιζόταν αὐτὸ καὶ στὸ μέλλον, ἂν ὁ R. Janin δὲν καταπιανόταν καὶ μὲ αὐτὸν στὸ ἀξιόλογο βιβλίο του, ὅπου γράφει γιὰ τὶς ἐκκλησίες καὶ τὰ μοναστήρια τῶν μεγάλων βυζαντινῶν κέντρων[4]. Ἐκεῖ δημοσιεύτηκε καὶ ἡ πρώτη περιεκτικὴ περίληψη τοῦ βίου του. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθεῖ ὅτι καὶ ὁ πολὺς V. Laurent θεωροῦσε ἀνέκδοτο τὸ Ἐγκώμιο γιὰ τὸν Νικόδημο σὲ ἄρθρο του γιὰ τὸν Φιλόθεο, ποὺ δημοσιεύτηκε 24 χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔκδοσή του ἀπὸ τὸν Μ. Γεδεών[5]. Στὴν ἄγνοια αὐτὴ συνέβαλε καὶ τὸ

---

1. Βλ. Σπυρ. Λάμπρου, Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων, τ. 2, Κανταβρυγία 1900, σ. 399: Παντελ. 571, 6078, Χαρτ. 8 (0,205×0,15) XVI (φ. 259): 8 (φ. 248-257). «Φιλοθέου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ὑπόμνημα εἰς τὸν ὅσιον πατέρα ἡμῶν Νικόδημον τὸν νέον τὸν ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῇ τοῦ Φιλοκάλλους». Ἀρχή: «Ἀλλὰ τίς ἂν παραδράμοι τῷ λόγῳ τὸν μέγαν τῷ ὄντι ἐν ἀσκηταῖς Νικόδημον». Ὁ κώδικας γράφτηκε (τέλειωσε) τὴ 17.4.1522.

2. O. Tafrali, Thessalonique au quatorzième siècle, Παρίσι 1913, σ. 146.

3. F. Halkin, Bibliotheca hagiographica graeca, τ. 3, Βρυξέλλαι 1957, ἔκδ. 3η, σ. 54, ἀριθμ. 2307.

4. R. Janin, Les églises et les monastères des grands centres byzantins, Παρίσι 1975, σ. 400.

5. Βλ. V. Laurent, στὸ ἄρθρο του Φιλόθεος Κόκκινος, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ D. T. C., XII, 2 (1934-1935) 1498-1509 καὶ συγκεκριμένα στὴ στήλη 1506. Τοῦτον ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Σταῦρος Ἰ. Κουρούσης, στὸ ἄρθρο του γιὰ τὸν Φιλόθεο, στὴ Θ.Η.Ε. 11 (1967), στῆλες 1119-1126 καὶ συγκεκριμένα στὴ στήλη 1124, παραπέμποντας στὸ βιβλίο τοῦ Halkin, ὅπου ὅμως ρητῶς μνημονεύεται ἡ δημοσίευση τοῦ Ἐγκωμίου ἀπὸ τὸν Γεδεών. Τὸν θάνατο τοῦ Νικοδήμου τοποθετεῖ (ὁ Σ. Ι. Κουρούσης) στὸ 1321 καὶ τὸν θεωρεῖ (τὸν Νικόδημο) πνευματικὸ πατέρα τοῦ Φιλοθέου. Δὲν ἀναφέρει, ὅπως θὰ περίμενε κανένας, τὸν Νικόδημο οὔτε ὁ Σωφρ. Εὐστρατιάδης, στὸ «Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», Ἀθῆναι [1958], σ. 356, ἂν καὶ ἀσχολήθηκε καὶ ὁ ἴδιος

γεγονὸς ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ ὁσίου πρέπει νὰ καταστράφηκε νωρὶς ἀπὸ πυρκαϊά. Ἄλλωστε, τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ὁ ἐγκωμιαστὴς τοῦ Νικοδήμου Φιλόθεος, ἀφοῦ μόλις πρὶν 11 χρόνια δημοσιεύτηκε ὁ βίος καὶ ἡ ἀκολουθία του καὶ ἔτσι πληροφορούμαστε πιὰ σίγουρα καὶ χωρὶς ἀμφιβολίες ὅτι καὶ ὁ Φιλόθεος εἶχε τιμηθεῖ καὶ ὡς ἅγιος καὶ ὄχι μονάχα σὰν δραστήριος ἱερωμένος, ἡσυχαστής, οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ παραγωγικὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας, ὅπως τὸν ξέραμε μέχρι τώρα[1].

Καὶ φαίνεται ὅτι ἂν τελικὰ ὁ ὅσιος Νικόδημος ἔχασε τὴν αἰώνια ἡσυχία του, τοῦτο εἶναι τυχαῖο γεγονὸς καὶ ὀφείλεται μᾶλλον στὴν ἔξαρση τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ποὺ παρατηρεῖται ἰδιαίτερα στὰ τελευταῖα χρόνια γύρω ἀπὸ τὸν ἐντοπισμό, τὴν ταύτιση καὶ τὴ συγκέντρωση τῶν στοιχείων, ποὺ ἀναφέρονται στὰ μοναστήρια καὶ στὶς ἐκκλησίες, κυρίως τῆς Θεσσαλονίκης. Στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς προσπάθειάς τους οἱ μελετητὲς καταπιάστηκαν εὐκαιριακὰ καὶ μὲ τὴ διερεύνηση τῶν εἰδήσεων, οἱ ὁποῖες περιέχονται στὸ σχετικὸ κείμενο τοῦ Φιλοθέου, γιατὶ σχετίζονται αὐτὲς καὶ μὲ ἕνα μοναστήρι τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ εἶναι γνωστὸ ὡς μονὴ Φιλοκάλλους ἢ Φιλοκάλου ἢ Φιλοκάλλη, μιὰ καὶ ὁ Νικόδημος ἦταν μοναχὸς τοῦ μοναστηριοῦ αὐτοῦ. Ἔτσι, τὸ πιὸ πάνω «Ὑπόμνημα» τοῦ Φιλοθέου προσέχτηκε περισσότερο, διότι περιέχει ὁρισμένες πληροφορίες καὶ γιὰ τὸ μοναστήρι, ὅπως σημειώθηκε.

Τὰ σχετικὰ θέματα ἐρεύνησε πρὶν 4-5 χρόνια τὸ μέλος τῆς ἑταιρείας μας καὶ μελετήτρια τῆς βυζαντινῆς τέχνης δ. Ἄννα Τσιτουρίδου. Τὰ συμπεράσματά της ἀνακοίνωσε στὸ Συμπόσιο, ποὺ ἔγινε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1979, στὸ Βελιγράδι, γιὰ τὸν Νιεμανίδη Σάββα (τὸν ἅγιο Σάββα) καὶ περιλήφθηκαν στὰ Πρακτικά του[2].

Μὲ ἀφορμὴ τὸ μελέτημα αὐτὸ ὁ καθηγητὴς κ. Γεώργιος Ι. Θεοχαρίδης συνέχισε καὶ προχώρησε τὴν ἔρευνα δημοσιεύοντας τὰ πορίσμα-

---

μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν καταλογογράφηση χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἔγραψε τὸ βιβλίο του αὐτὸ στὰ 1935 (βλ. τὴ σ. κη΄ τοῦ προλόγου του) καὶ μνημονεύει (σ. 356) ἄλλους (τρεῖς) ὁσίους-ὁσιομάρτυρες μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα.

1. Βλ. Βασιλείου Λ. Δεντάκη, Βίος καὶ ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Φιλοθέου (Κοκκίνου), Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1353-1354 καὶ 1364-1376), τοῦ Θεολόγου, Ἀθῆναι 1971. Ὁ συναξαριστής του ἀγνοοῦσε ἤ, πάντως, δὲν μνημονεύει τὸ «Ὑπόμνημα» τοῦ Φιλοθέου στὰ ἔργα του. Βλ. ὅ.π., σ. 93, παράγρ. 36.

2. Βλ. Ana Cituridu, Manastir Filokal u Solunu. Sava Nemanjić-Sveti Sava Istorija i predanje, Βελιγράδι 1979, σ. 263-268. Γιὰ τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶχε γράψει νωρίτερα ὁ καθηγητὴς Μιχαὴλ Θ. Λάσκαρις στὴν ἐνδιαφέρουσα μελέτη του «Ναοὶ καὶ μοναὶ Θεσσαλονίκης τὸ 1405 εἰς τὸ ὁδοιπορικὸν τοῦ ἐκ Σμολένσκ Ἰγνατίου», τόμος Κωνσταντίνου Ἀρμενοπούλου, ΕΕΣΝΟΕΠΘ 6 (1952) 315-344 καὶ συγκεκριμένα στὶς σ. 322-324, ὅπου συγκέντρωσε καὶ τὴ μέχρι τότε γνωστὴ βιβλιογραφία.

τά του στὸν περσινὸ τόμο τοῦ περιοδικοῦ «Μακεδονικά»[1].

Τὸ μελέτημα τοῦ κ. Θεοχαρίδη ἦταν τὸ ἔναυσμα, τὸ ὁποῖο μὲ ὤθησε στὴν ἀπόφαση νὰ ἀσχοληθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὸ θέμα, συγκεντρώνοντας ὅσα στοιχεῖα ὑπῆρχαν γιὰ τὸν συμπατριώτη ὅσιο, ἀπομονώνοντας ὅμως αὐτὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰδικὰ ζητήματα, ποὺ προκύπτουν γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Φιλοκάλλη, μὲ σκοπὸ νὰ ἐξετάσω μονάχα τὴ ζωὴ τοῦ Νικοδήμου καὶ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα σχετίζονται ἄμεσα μὲ αὐτόν.

Στὴν προεργασία τῆς μελέτης μου αὐτῆς εἶχα τὴν πολύτιμη συνδρομὴ μερικῶν πνευματικῶν φίλων, ὅπως τοῦ καθηγητῆ κ. Γεωργίου Θεοχαρίδη, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε φωτοτυπία τῆς μεταφράσεως (ποὺ ἔκαμε γι' αὐτὸν ὁ κ. Εὐάγγ. Ν. Κυριακούδης) στὰ ἑλληνικὰ τῆς μελέτης τῆς δ. Ἄννας Τσιτουρίδου καὶ τοῦ ἐπ. καθηγητῆ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἀποστόλου Γλαβίνα, ὁ ὁποῖος μὲ προμήθευσε ἐπανειλημμένα φωτοτυπίες τοῦ δημοσιεύματος τοῦ Μ. Γεδεὼν κ.ἄ. συγγραφέων. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτή, ὅπως καὶ τὸν φίλο φιλόλογο καθηγητὴ καὶ συγγραφέα κ. Θωμὰ Γαβριηλίδη, ὁ ὁποῖος ἀπέδωσε γιὰ λογαριασμό μου στὴ νεοελληνικὴ τὸ κείμενο τοῦ Φιλοθέου.

2. *Ἡ ζωὴ τοῦ Νικοδήμου*

Πρέπει ὅμως νὰ καταστρώσουμε πιὰ «τὸ συναξάρι» τοῦ ὁσίου Νικοδήμου μὲ βάση τὸ «Ὑπόμνημα» τοῦ Φιλοθέου. Ὕστερα θὰ ἐξετάσουμε μερικὰ προβλήματα, ποὺ προκύπτουν.

Ὁ ὅσιος Νικόδημος γεννήθηκε στὴ μακεδονικὴ Βέροια στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 13ου αἰ.

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πιὸ σπουδαία οἰκογένεια αὐτῆς τῆς πόλεως. Ἡ ἀκμή του συνέπεσε μὲ τὴ βασιλεία τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα Ἀνδρονίκου Β' (1282-1328), τοῦ Παλαιολόγου.

Διακρινόταν γιὰ τὸν καλὸ καὶ θρῆσκο χαρακτήρα του. Ἔτσι ἔγινε μοναχὸς στὴ γενέτειρά του, ὕστερα ὅμως τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ἔγινε ἀσκη-

---

1. Βλ. Γ. Ι. Θεοχαρίδη, Μία ἐξαφανισθεῖσα σημαντικὴ μονὴ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ μονὴ Φιλοκάλλη, «Μακεδονικὰ» 21 (1981) 319-348, ὅπου (σ. 324) δέχεται τὴν ἄποψη τῆς Ἄννας Τσιτουρίδου (ὅ.π., σ. 266), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ Νικόδημος φέρεται σὰν τρίτος μυροβλήτης τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ κειμένου τοῦ Φιλοθέου (ὅ.π., σ. 181-182), τὸ λείψανό του ἀνέδιδε ἁπλῶς «εὐωδία» καὶ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς λατρείας του δὲν ἀνέβλυζε μύρο. Ἑπομένως, δὲν ἦταν μυροβλήτης ὁ Νικόδημος. Τὴν ἐπισήμανση αὐτὴ ὀφείλω σὲ φίλους σύνεδρους, ποὺ μοῦ ἐπέστησαν τὴν προσοχή, πρὶν διαβάσω αὐτὴ τὴν ὁμιλία μου καὶ γι' αὐτὸ τοὺς εὐχαριστῶ.

τής, ἀφοσιωμένος κάθε μέρα στὴ μελέτη καὶ στὴ σκληρὴ ζωὴ τοῦ ἀναχωρητῆ.

Διανύοντας τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του κατέληξε στὴ Θεσσαλονίκη, ἀφοῦ πέρασε προηγουμένως ἀπὸ πολλοὺς τόπους, ποὺ παρουσίαζαν ἔντονη μοναστικὴ κίνηση, ζώντας σὰν ἀπομονωμένος ἐρημίτης. Στὴ μακεδονικὴ ὅμως πρωτεύουσα διάλεξε κοινόβιο μοναστήρι, γιατὶ ἤθελε πιὰ νὰ ὠφεληθεῖ καὶ ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ὁμαδικῆς, κοινοβιακῆς διαβιώσεως. Ἔτσι, ἔγινε μοναχὸς στὸ μοναστήρι, ποὺ ὀνομαζόταν «τοῦ Φιλοκάλλη». Κατάφερε νὰ ἐντυπωσιάσει γιὰ τὴν εὐπείθεια καὶ τὴν ὑπακοή του πρὸς τὸν ἡγούμενο καὶ τὴν προσήνειά του πρὸς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς.

Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτοὶ ἐντυπωσιάστηκαν περισσότερο, καὶ μάλιστα σοκαρίστηκαν, ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη συμπεριφορὰ τοῦ Νικοδήμου, γιατὶ ἔκαμνε παρέα μὲ πόρνες τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἔδινε τὴν ἐντύπωση, πὼς περνοῦσε τὴ ζωή του γλεντοκοπώντας[1], γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν κατηγοροῦσαν ὅλοι, ἐνῶ ὁ ἡγούμενος τὸν ἄφηνε ἀρκετὲς φορὲς ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Ὁ Νικόδημος ἔδειχνε μεγάλη ὑπομονὴ καὶ καρτερία, ὄντας δοσμένος ὁλότελα στὸν Χριστό.

Γιὰ νὰ γλιτώσει ὁ ἡγούμενος ἀπὸ τὸν ἰδιόρρυθμο μοναχό του, ἔστειλε τὸν Νικόδημο νὰ δουλέψει σὲ «προάστεια», δηλαδὴ σὲ ἀγροτικὸ μετόχι τοῦ μοναστηριοῦ, γιὰ νὰ φροντίζει τὰ χωράφια του. Ὁ Νικόδημος ἦταν ἐξαιρετικὰ ὀλιγαρκὴς καὶ λιτοδίαιτος καὶ ὅσα δικαιοῦνταν τὰ πρόσφερνε σὲ φτωχοὺς ποὺ συναντοῦσε ἢ σὲ πόρνες, μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ μὴ ἐκδίδονται ἀλλὰ νὰ συζητοῦν μαζί του.

Τοῦτο ἐξόργισε τοὺς «προστάτες» τῶν πορνῶν καὶ οἱ κακοποιοὶ αὐτοὶ τὸν ἔσφαξαν μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ὁ Νικόδημος, μόλις ἀνασαίνοντας καὶ ὄντας ἐντελῶς ἀδύναμος, ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μοναστήρι του, ὅπως καὶ ἔγινε, ἀλλὰ ὁ ἡγούμενος δὲν ἐπέτρεπε τὴν εἴσοδό του σ' αὐτό. Τὸν κοινώνησαν λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη του, ὅπου καὶ πέθανε, ἐνῶ ἦταν σὲ ἡλικία 40 χρόνων ἢ καὶ κάπως μεγαλύτερος.

---

1. Ὑπάρχει κάποια πιθανότητα ὁ Νικόδημος νὰ ἀνῆκε στὴν κατηγορία ἐκείνη τῶν πρωτοχριστιανῶν-μοναχῶν («ἐγκρατῶν»), οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν ἁμαρτία τὴν πρόκληση τοῦ θαυμασμοῦ τῶν συνανθρώπων τους, λόγω τῆς ἐνάρετης ζωῆς τους καὶ γι' αὐτὸ καμώνονταν τοὺς ἀνήθικους κ.λ. ἢ τοὺς τρελοὺς («σαλούς»). Ἔμειναν αὐτοὶ γνωστοὶ σὰν «σαλοὶ διὰ [τὸν] Χριστόν». Βλ. σχετικὰ στοῦ Χ ρ ή σ τ ο υ Γ ι α ν ν α ρᾶ, Οἱ κατὰ Χριστὸν «σαλοὶ» καὶ ἡ ἄρνηση τῆς ἀντικειμενικῆς ἠθικῆς, «Χριστιανικὸν Συμπόσιον, Ἱσπανία», ἐπιμέλεια Κ. Τσιρόπουλου, Ἀθήνα 1970, σ. 65-71, ὅπου καὶ βιβλιογραφία. Πρβλ. στοῦ Β α σ ι λ ε ί ο υ Κ. Σ τ ε φ α ν ί δ η, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἔκδ. 3η, Ἀθῆναι 1970, σ. 153, καὶ στοῦ Ἀ θ α ν α σ ί ο υ Γ ρ. Γ ε ρ ο μ ι χ α λ ο ῦ, Ὁ μοναχικὸς βίος, ἔκδ. 3η, Θεσσαλονίκη 1981, σ. 50.

Τὸν ἔθαψαν κοντὰ στὸ μοναστήρι τοῦ Φιλοκάλλη.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἔλθει ἡ τιμωρία τῶν δολοφόνων του, γιατὶ ἔπεσαν (κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη) στὰ χέρια «Λατίνων», οἱ ὁποῖοι τοὺς σκότωσαν.

Μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια, μερικοὶ Θεσσαλονικεῖς βρέθηκαν στὸν τόπο, ὅπου εἶχαν θάψει τὸν Νικόδημο. Τοὺς ἐντυπωσίασε ἡ εὐωδιὰ ποὺ ἀναδυόταν σ' ἐκείνη τὴν περιοχή. Μετὰ ἀπὸ ἔρευνα ποὺ ἔκαμαν ἀνακάλυψαν τὸ σκήνωμά του, τὸ ὁποῖο παρέμενε ἀναλλοίωτο καὶ ἀκέραιο.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο διαδόθηκε σ' ὁλόκληρη τὴ Θεσσαλονίκη, μάλιστα δὲ τὸ πληροφορήθηκε καὶ ὁ Βυζαντινὸς αὐτοκράτορας, ὁ ἀγαθότατος Ἀνδρόνικος Β', ποὺ ἔτυχε νὰ παρεπιδημεῖ στὴ Θεσσαλονίκη. Κατόπιν τούτου μὲ τιμὲς σήκωσαν τὴ σορὸ τοῦ Νικοδήμου καὶ τὴν κήδεψαν πάλι μὲ μύρα καὶ μὲ λινὰ σεντόνια. Ἦταν παρὼν ὁ ἀρχιερέας καὶ συμμετεῖχε ὁ λαὸς τῆς πόλεως. Ὕστερα, ἐπανατοποθέτησαν τὴ σορὸ στὸ ἴδιο μέρος, ποὺ ἔγινε προσκύνημα τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσέτρεχαν στὴν ἐκκλησία τοῦ ὁσίου γιὰ νὰ γιατρευτοῦν.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα τοῦ Νικοδήμου μνημονεύονται τρία:

Τὸ πρῶτο ἀναφέρεται σ' ἕνα Σέρβο (Τριβαλλὸ) στὴν καταγωγή, στὸν Γεώργιο Καραβίδη, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴ Δαλματία, εἶχε αὐτομολήσει στοὺς Βυζαντινοὺς καὶ ζοῦσε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἔπασχε λοιπὸν ἀπὸ ἀθεράπευτη παράλυση καί, ἀφοῦ ταλαιπωρήθηκε πολὺ μὲ τοὺς γιατρούς, θεραπεύτηκε ἀπὸ τὸν Νικόδημο, στὸν τόπο ὅπου βρισκόταν ἡ ἱερὴ σορός του.

Τὸ δεύτερο ἀφοροῦσε σὲ κάτοικο τῆς Ἀδριανουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἐπισκεφτόταν συχνὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὄντας στὴ συνοδεία τοῦ αὐτοκράτορα. Ὅταν πῆγε νὰ προσκυνήσει τὸ σκήνωμα τοῦ Νικοδήμου, ζήτησε νὰ πληροφορηθεῖ λεπτομέρειες ἀπ' τὴ ζωή του. Σὰν ἔμαθε τὰ σχετικὰ ἔκανε πονηρὲς σκέψεις στὸ μυαλό του γιὰ τὸν ὅσιο. Ἔτσι, ὅταν πῆγε νὰ προσκυνήσει τὴ σορό του καὶ ἐνῶ φιλοῦσε τὸ σῶμα τοῦ Νικοδήμου, ἡ σορός του σηκώθηκε καὶ κρεμάσθηκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἄπιστου, γεγονὸς ποὺ συνεχιζόταν γιὰ πολὺ χρόνο καὶ τὸν ταλαιπωροῦσε. Χρειάστηκαν οἱ θερμὲς ἱκεσίες τῶν παρευρεθέντων γιὰ νὰ πάψει τὸ μαρτύριό του, μετὰ τὸ ὁποῖο ὁ χριστιανὸς αὐτὸς ἔγινε πιστὸς κήρυκας καὶ λάτρης τοῦ ὁσίου.

Τὸ τρίτο θαῦμα τοῦ Νικοδήμου σχετίζεται μὲ τὴν κλοπὴ ἑνὸς δοντιοῦ του ἀπὸ ἄρρωστη γυναίκα. Ἄρχισαν ὅμως τὰ βάσανά της, ποὺ τέλειωσαν μονάχα ὅταν τὸ ἐπέστρεψε.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηριοῦ Φιλοκάλλη ἔκτισαν ἐκκλησία κονιὰ στὴ μονή τους, ὕστερα ἀπὸ ὑπόδειξη καὶ μὲ χρήματα τοῦ

αὐτοκράτορα. Τὸ μοναστήρι τοῦ Φιλοκάλλη (καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Νικοδήμου), ὅπως ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Γ. Ι. Θεοχαρίδη, βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῆς σημερινῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ Ὀρφανοῦ, τῆς Θεσσαλονίκης[1].

Ὁ Φιλόθεος, τελειώνοντας, γράφει ὅτι τὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ Ἐγκώμιό του συνέλεξε (ψηφίδα-ψηφίδα) ἀπὸ διαφόρους, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν ἀκόμα καὶ ἤξεραν τὰ γεγονότα, μιὰ καὶ τίποτε δὲν βρῆκε γραμμένο γιὰ τὸν ὅσιο. Ὕστερα, προσφωνεῖ τὸν ὅσιο καί, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸν ἀποκαλεῖ ἐπόπτη καὶ κληρονόμο, διάδοχο τῆς οὐράνιας Ἱερουσαλήμ. Τέλος, ἀναφέρει ὅτι καὶ ὁ ἴδιος (δηλαδὴ ὁ Φιλόθεος) διατέλεσε ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Φιλοκάλλη, τὸ ὁποῖο (μοναστήρι) θεωρεῖ σπουδαῖο.

3. Τὰ προβλήματα ποὺ προκύπτουν

Α΄. Ἐντυπωσιάζει, πρῶτα-πρῶτα, τὸ δεδομένο ὅτι δὲν διασώθηκε (ἴσως καὶ νὰ μὴ γράφτηκε), ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἐγκώμιο τοῦ Φιλοθέου, ἄλλο κείμενο γιὰ τὸν Νικόδημο, ἂν καὶ εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ περίπτωση ἑνὸς ἰδιόρρυθμου ὁσίου, ποὺ ἦταν ἅγιος τῆς ξακουστῆς Θεσσαλονίκης, δηλαδὴ τῆς πόλεως μὲ τὴν τόσο πλούσια πνευματικὴ καὶ θρησκευτικὴ ζωὴ καὶ ὑπῆρχε κτισμένη καὶ ἐκκλησία στὴ μνήμη του.

Β΄. Παρατηρῶ, ὕστερα, ὅτι καὶ στὸ κείμενο αὐτὸ τόσο ἡ Βέροια ὅσο καὶ ἡ Θεσσαλονίκη ἀναφέρονται σὰν πόλεις τῆς «Θετταλίας». Κάτι τέτοιο δὲν εἶναι βέβαια πρωτοφάνερο, ἀφοῦ καὶ στοὺς τίτλους τῶν μητροπολιτῶν τῶν δύο πόλεων συναντᾶμε τὴν ἴδια λέξη[2]. Ἄλλωστε καὶ ὁ περίφημος ζωγράφος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, στὴ Βέροια, Γεώργιος Καλλιέργης, παινεύεται ὅτι εἶναι ὁ καλύτερος ὁλόκληρης τῆς Θετταλίας, δηλαδὴ τῆς Μακεδονίας[3]. Ἐξάλλου, ἔχει διευκρινισθεῖ πιὰ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ὅτι (ἰδιαίτερα στὰ βυζαντινὰ χρόνια) ἡ σημερινὴ ἐδαφικὴ περιοχὴ τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας ἀναφεροταν συχνὰ σὰν τμῆμα

---

1. Βλ. Γ. Ι. Θεοχαρίδη, ὅ.π., σ. 337 κ.ἑ. καὶ κυρίως σ. 344-347. Πρβλ. ὅμως S. Kisas, Σερβικὰ μεσαιωνικὰ μνημεῖα στὴ Θεσσαλονίκη (στὰ σερβικά), «Zograf» 11 (1980) 39-42, ὅπου ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ μοναστήρι τοῦ Φιλοκάλλη δὲν πρέπει νὰ σχετίζεται μὲ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Νικολάου.

2. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς, τ. 2, Βυζαντινοὶ Χρόνοι, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 157-158 καὶ σ. 17, 64 καὶ 178, σημ. 2, ὅπου καὶ βιβλιογραφία.

3. Βλ. Στυλ. Πελεκανίδη, Καλλιέργης, ὅλης Θετταλίας ἄριστος ζωγράφος, Ἀθῆναι 1973, σ. 7 κ.ἑ. Πρβλ. καὶ Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὅ.π., σ. 17 καὶ 178-179.

τῆς Θράκης[1] ἢ καὶ τῆς Θεσσαλίας[2] καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ προκάλεσε καὶ δημιουργεῖ ἀκόμα καὶ στοὺς σημερινοὺς ἱστορικοὺς πολλὲς δυσκολίες, ἐμποδίζοντας τὴν προσπάθειά τους νὰ ἀπαντήσουν σὲ ἐρωτήματα γύρω ἀπὸ τὸν τοπογραφικὸ ἐντοπισμὸ καὶ τὴν ταύτιση πόλεων καὶ τοποθεσιῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τὸ δεδομένο αὐτὸ κάμνει πιὸ δύσκολη τὴν κατάρτιση καὶ συμπλήρωση τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων, ὅταν μάλιστα τύχαινε περισσότερες πόλεις (ἕδρες ἐπισκόπων) νὰ εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνομα, ὅπως συμβαίνει, π.χ., μὲ τὴ μακεδονικὴ Βέροια καὶ τὴν ἄλλοτε Βερόη ἢ Βέροια τῆς Θράκης, τὴ σημερινὴ Στάρα Ζαγκόρα τῆς Βουλγαρίας κ.ἄ.[3]

Γ'. Ὁ Φιλόθεος ἐξυμνεῖ τὴ γενέτειρα τοῦ Νικοδήμου Βέροια, γράφοντας: «...ἥτις ἄρα κατὰ φύσιν καὶ θέσιν καὶ ἄλλοις πολλοῖς προτερήμασιν εὖ ἔχουσα, ἐπ' οὐδενὶ τούτων ὅμως, ὡς ἐπὶ τῷ οἰκείῳ τῷ δε καρπῷ, τῷ θαυμαστῷ φημὶ Νικοδήμῳ, ἐγκαλλωπίζεται». Οἱ ἔπαινοι αὐτοὶ γιὰ τὴ σπουδαιότητα τῆς πόλεως δὲν εἶναι πρωτάκουστοι, ἀφοῦ παρόμοιους ἀναφέρουν καὶ ἄλλοι γνωστοὶ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς, ὅπως π.χ. ὁ Ἰωάννης Καμενιάτης[4], ὁ Ἰωάννης Καντακουζηνός[5], ὅπως καὶ ὁ συντάκτης ἢ οἱ συντάκτες τῶν ἀνεκδότων κειμένων ποὺ γράφτηκαν γιὰ τὸν ὅσιο Ἀντώνιο, τὸν νέο, τὸν Βεροιώτη, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸ ἀργότερο τὸν 12ο αἰ.—ὅπως

1. Βλ. Γεωργίου Ι. Θεοχαρίδου, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας κατὰ τοὺς Μέσους Χρόνους (285-1354), Θεσσαλονίκη 1980, σ. 46, 215 κ.ἑ. καὶ 363. Γιὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, βλ. Δημητρίου Σαμσάρη, Ὁ ἐξελληνισμὸς τῆς Θράκης κατὰ τὴν ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ ἀρχαιότητα, Θεσσαλονίκη 1980, σ. 22 κ.ἑ. Γιὰ τὴ βυζαντινὴ περίοδο βλ. καὶ Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὅ.π., σ. 13-19, 27, 59, 143, 158 καὶ 164. Γιὰ τὴν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ὅρου Μακεδονία βλ. καὶ Ἀποστόλου Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας, 1354-1833, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 1 καὶ 2 (χάρτης 1: Ἡ «μείζων» Μακεδονία).

2. Βλ. Ἄννης Π. Ἀβραμέα, Ἡ βυζαντινὴ Θεσσαλία μέχρι τοῦ 1204. Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορικὴν γεωγραφίαν, Ἀθῆναι 1974, καὶ κυρίως τὶς σ. 17-39, ὅπου καὶ βιβλιογραφία. Πρβλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὅ.π., σ. 17, 64 καὶ 167.

3. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὅ.π., σ. 13-19, 27, 59, 162-164, πρβλ. δὲ καὶ σ. 30, σημ. 4, καὶ τ. 1, Βέροια 1960, σ. 51, 56, 77, 171-172 καὶ 212, τοῦ ἴδιου, Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Βέροιας, Θεσσαλονίκη 1981, σ. 15, τοῦ ἴδιου, Ἀνέκδοτος ἀκολουθία τοῦ νεομάρτυρος Ἀρσενίου, μητροπολίτου Βεροίας (14ος ἢ 15ος αἰ.), Θεσσαλονίκη 1971, σ. 16, σημ. 1, τοῦ ἴδιου, Σύντομη ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Βέροιας, Βέροια 1961, σ. 17-18, καὶ τοῦ ἴδιου, Πέντε πόλεις καὶ χωριὰ μὲ τὸ ὄνομα Βέροια, «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον», 1968, σ. 105-107.

4. Βλ. Ἰ. Καμενιάτου (ἢ Καμινιάτου), Εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς «Θεοφάνους Συνεχισταί», ἔκδ. Βόννης 1838, σ. 496. Βλ. καὶ τὴν ἔκδοση τοῦ G. Böhling, Βερολίνο-Ἐδιμβοῦργο 1973, σ. 8. Πρβλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 2, σ. 106-107, ὅπου (σ. 107, σημ. 1) ἡ παραπομπὴ στὸν Καμενιάτη τυπώθηκε λάθος (δηλαδὴ σ. 494 ἀντὶ 496).

5. Βλ. Ἰ. Καντακουζηνοῦ, Ἱστορία, ἔκδ. Βόννης (1828-1832), τ. ΙΙ, σ. 351 καὶ 354, καὶ τ. ΙΙΙ, σ. 120. Πρβλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὅ.π., σ. 107.

ἀποδείχτηκε τελευταῖα[1]—καὶ πολλοὶ ἄλλοι συναξαριστὲς καὶ ὑμνογράφοι. Βέβαια, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε τὶς γνωστὲς καὶ συνηθισμένες ὑπερβολὲς καὶ τὶς ἀλληγορικὲς ἐκφράσεις μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι κατάμεστα τὰ κείμενα τέτοιου εἴδους καὶ ὅτι συνεπῶς ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος παρερμηνειῶν καὶ συγχύσεως.

Δ'. Ἡ διατύπωση ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Φιλόθεος γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Νικοδήμου (σ. 176: «...τῶν ἐνταῦθα εὑρισκομένων...») εἶναι δυνατὸ νὰ δικαιολογήσει τὴν ὑπόθεση ὅτι ἡ ἀρχικὴ καταγωγή της μπορεῖ νὰ ἦταν ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ ὅτι θὰ ἦλθε καὶ ἐγκαταστάθηκε ὕστερα στὴ Βέροια, ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τόσες ἄλλες σπουδαῖες, πού, ὅπως γνωρίζομε, προέρχονταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀπ' ἀλλοῦ[2], καὶ στὶς ὁποῖες ὀφειλόταν καὶ ἡ ἵδρυση πολλῶν ἐκκλησιῶν, ἀφιερωμένων λ.χ. στὸν ἅγιο Νικόλαο, τὸν ἰδιαίτερα τιμώμενο ἅγιο μὲ τὶς περισσότερες γνωστὲς ἐκκλησίες στὴ Βέροια, γεγονὸς ποὺ ἀλλιώτικα μένει ἀνεξήγητο γιὰ μιὰ πόλη, ἡ ὁποία δὲν ἦταν παραθαλάσσια[3].

Ε'. Ὁ ἐγκωμιαστής του γράφει ἀκόμα ὅτι ὁ Νικόδημος ξεκίνησε τὴ μοναστικὴ ζωή του πολὺ νωρίς. Δὲν ἀναφέρει ὅμως τοὺς τόπους ὅπου ἔζησε. Εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ τὴν ἄρχισε στὴν περιφέρεια τῆς Βέροιας, μιὰ καὶ τόσο ἡ πόλη αὐτή, ὅσο καὶ ἡ περιοχή της ἦσαν περίφημο καὶ πολυάριθμο κέντρο μοναστικῆς ζωῆς, ποὺ ἀναφέρεται καὶ εἶναι γνωστὸ ὡς «Σκήτη» τῆς Βέροιας, ἡ ὁποία βρισκόταν πέρα ἀπὸ τὸν Ἁλιάκμονα καὶ ἡ ἀκμή της ἄρχισε, τὸ ἀργότερο, τὸν 9ο αἰώνα[4].

---

1. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος, ὁ νέος, ἐκ τῆς μακεδονικῆς Βεροίας, βάσει ἀνεκδότων βυζαντινῶν ἐγγράφων καὶ λανθανόντων στοιχείων, Βέροια 1965, σ. 45 καὶ 52. Ἑτοιμάζω (1964 κ.ἑ.) τὴν κριτικὴ ἔκδοση τῶν κειμένων αὐτῶν. Περίληψή τους βλ. ὅ.π., σ. 41-53. Τὰ καινούργια στοιχεῖα ποὺ προέκυψαν ὕστερα, στὰ τελευταῖα χρόνια, περιέχονται σὲ μελέτη (ὁμιλία) μου, ποὺ δόθηκε ἤδη γιὰ νὰ δημοσιευθεῖ στὸν τόμο 1982 τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος Παλαμᾶς». Ἂν μάλιστα εἶναι σωστὴ ἡ ἑρμηνεία ποὺ δίδεται σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ μελέτη (βλ. 3, Ε'), ὅτι δηλαδὴ ὁ Φιλόθεος μὲ τὴν ἔκφραση (σ. 179): «ἀλλὰ καὶ σιτοδότης κατ' ἐκεῖνον οὐκ Αἰγύπτου...» ὑπαινίσσεται τὸν Ἅγιο (ὅσιο) Ἀντώνιο, τὸν νέο, τὸν Βεροιώτη (ὄχι τῆς Αἰγύπτου), τότε ἔχομε ἀκόμα μιὰ ἐπιβεβαίωση τῆς ὁριστικοποιημένης πιὰ ἀπόψεως ὅτι ὁ συμπατριώτης τοῦ Νικοδήμου ὅσιος Ἀντώνιος ἔζησε πραγματικὰ πολὺ νωρίτερα ἀπὸ τὸν 13ο αἰ. καὶ ὁπωσδήποτε πιὸ μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸν (τὸν Νικόδημο). Οἱ ἀραιώσεις τῶν δύο λέξεων ὀφείλονται σὲ μένα.

2. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 2, σ. 112-136.

3. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 2, σ. 172 κ.ἑ. Πρβλ. τοῦ ἴδιου, Συνοπτική..., σ. 18.

4. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 2, σ. 198 καὶ σημ. 2, ὅπου καὶ βιβλιογραφία. Ἄλλωστε καὶ ὁ Ἰ. Καμενιάτης (ἢ Καμινιάτης), ὅ.π., σ. 494- 495 τῆς ἐκδόσεως Βόννης καὶ σ. 7-8 τῆς ἐκδόσεως G. Böhling, γράφει ὅτι καὶ στὴν ἐποχή του (δηλαδὴ τὸν 10ο αἰ.) στὴν πλούσια πεδιάδα τῆς Θεσσαλονίκης τὶς πε-

Ἄλλωστε, ὁ Φιλόθεος ἀναφέρεται, ἴσως, καὶ στὸν ὅσιο Ἀντώνιο, τὸν νέο, τὸν Βεροιώτη (ποὺ καὶ αὐτὸς ἔζησε καὶ πέθανε στὴν ἴδια περιοχή, γιατὶ γράφει ὅτι ὁ Νικόδημος μιμόταν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν νηστευτὴ ἅγιο, ὄχι ὅμως τῆς Αἰγύπτου, δηλαδὴ τὸν ἅγιο Ἀντώνιο τὸν Μεγάλο, ἀλλὰ τὸν νέο.

Φαίνεται ὅτι ὁ Νικόδημος δὲν πῆγε στὸν Ἄθωνα, στὸ Ἅγιο Ὄρος, γιατὶ ἀλλιώτικα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφερθεῖ ἀπὸ τὸν Φιλόθεο τὸ ἀξιοσημείωτο αὐτὸ γεγονός.

ΣΤ'. Ἐντυπωσιάζει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα Ἀνδρονίκου Β', τοῦ Παλαιολόγου, γιὰ τὴν τύχη τῆς σοροῦ τοῦ Νικοδήμου καὶ γιὰ τὴν ἀνέγερση ἐκκλησίας πρὸς τιμή του. Ἡ ἐξήγηση ποὺ δίνει ὁ Φιλόθεος, τονίζοντας τὴν καλοσύνη του μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ἡ μόνη πιθανή. Θὰ πρέπει ἴσως νὰ συντέλεσε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι στὰ χρόνια ἐκεῖνα πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ὁ Νήφων, ὁ Α' (1310-1314), ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴ Βέροια, δηλαδὴ ἦταν συμπατριώτης τοῦ Νικοδήμου καὶ θεωρεῖται ἱδρυτὴς καὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων τῆς Θεσσαλονίκης· ἀσχολοῦνταν ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἀνέγερση ἐκκλησιῶν καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ αὐτοκράτορα γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τῆς ἐκκλησίας τοῦ Νικοδήμου. Ἴσως ἔτσι πρέπει νὰ ἐξηγηθεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Νήφων ἔφερε τὸν ἴδιο Βυζαντινὸ αὐτοκράτορα στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του Βέροια (ὅπως ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ ἐκδότες-μελετητὲς τῆς σχετικῆς ἐπιγραφῆς) γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν περίφημων τοιχογραφιῶν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ποὺ ζωγράφισε ὁ Καλλιέργης[1]. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα νὰ ὀφειλόταν καὶ στὴ μεσολάβηση τῆς δυναμικῆς (Ἰταλίδας) δεύτερης γυναίκας του Εἰρήνης, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴν περίοδο ἔμενε μόνιμα σχεδὸν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀναμειγνυόταν πολὺ στὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τῆς πόλεως ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς της, ὅπως καὶ τῶν μοναστηριῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἄθωνος[2].

ρισσότερες καὶ τὶς πιὸ ἀξιόλογες ἐκτάσεις κατεῖχαν τὰ μοναστήρια, ὅπου ζοῦσαν πολλοὶ μοναχοί. Πρβλ. καὶ Ἀποστόλου Ε. Βακαλοπούλου, Παγκαρπία μακεδονικῆς γῆς, Θεσσαλονίκη 1980, σ. 279-280 καὶ 302, ὅπως καὶ τὶς σ. 281, 297 καὶ 319 (=Ἀνατύπωση ἀπὸ τὸ περ. «Μακεδονικά» 17, 1977, 1-38).

1. Βλ. Στυλ. Πελεκανίδη, ὅ.π., σ. 6 κ.ἑ. Πρβλ. καὶ Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὅ.π., σ. 130-131 καὶ 178, σημ. 2. Γιὰ τὸν Νήφωνα βλ. καὶ Les regestes des actes du Patriarcat de Constantinople, τ. 1, μέρ. 5 (J. Darrouzés), Παρίσι 1977, σ. 1-18 (ἀριθ. 2000-2027).

2. Βλ. Γεωργίου Ι. Θεοχαρίδου, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας..., σ. 367 κ.ἑ. Πρβλ. ἀκόμα καὶ Ana Cituridu, ὅ.π., σ. 266-267, Γ. Ι. Θεοχαρίδη, Μία ἐξα-

Ζ'. Ὁ Φιλόθεος ἀναφέρει ὅτι οἱ δολοφόνοι τοῦ ὁσίου ἔπεσαν ὕστερα στὰ χέρια «Λατίνων», κάπου κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη. Ποιοὶ ὅμως ἦσαν αὐτοὶ οἱ «Λατίνοι» ἐπιδρομεῖς, ποὺ λεηλατοῦσαν τὴν ἀγροτικὴ περιοχὴ τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας;

Ὁ R. Janin ὑποστήριξε[1] ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ Καταλανοί, οἱ ὁποῖοι λεηλατοῦσαν τὴν περιοχὴ τὴ χρονικὴ περίοδο 1308-1309. Ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ φαίνεται πολὺ πιθανή, γιατὶ πραγματικὰ στὰ χρόνια 1307-1309 οἱ Καταλανοὶ ἔκαμαν ἐπιδρομὲς καὶ στὴ Μακεδονία, ἀκόμα καὶ στὰ περίχωρα τῆς Θεσσαλονίκης, μάλιστα δὲ λίγο ἔλειψε νὰ καταλάβουν καὶ τὴν πόλη αὐτὴ (1308), ἀλλὰ εὐτυχῶς νικήθηκαν τελικὰ (1309) ἀπὸ τὸν Βυζαντινὸ στρατηγὸ Χανδρηνὸ κοντὰ στὴ Βέροια, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σερβίας Δανιὴλ Β' (1324-1337)[2].

Μὲ βάση τὸ δεδομένο αὐτὸ πρέπει νὰ δεχτοῦμε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Νικοδήμου πρέπει νὰ συνέβηκε λίγο νωρίτερα, πάντως κοντὰ σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια, δηλαδή, τὸ ἀργότερο, τὸ 1307-1308.

Η'. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ προσεγγίσουμε πιὰ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ στὸν χρόνο τῆς γεννήσεως τοῦ ὁσίου, ποὺ πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ ἀνάμεσα στὰ 1260-1270, ἀφοῦ μᾶς εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ ὅσιος δολοφονήθηκε (1307-1308), ὅταν ἦταν 40 χρόνων ἢ κάπως μεγαλύτερος.

Ἑπομένως καὶ ἡ ἐκκλησία, ποὺ ἀφιερώθηκε στὸν ὅσιο, πρέπει νὰ κτίστηκε μετὰ τὸ 1307-1308 καὶ συγκεκριμένα λίγα χρόνια ὕστερα, ἀφοῦ ὁ Φιλόθεος γράφει γιὰ τὴ μεταγενέστερη ἀνακάλυψη τῆς ἄλειωτης σοροῦ τοῦ Νικοδήμου ὅτι ἔγινε «...χρόνων οὐ πολλῶν παρῳχηκότων...»[3].

φανισθεῖσα..., ὅ.π., σ. 323, καὶ P. Magdalino, Some Additions and Corrections to the List of Byzantine Churches and Monasteries, R.E.B. 35(1977) 277-285, καὶ συγκεκριμένα τὴ σ. 282.

1. Βλ. R. Janin, ὅ.π. Πρβλ. καὶ P. Magdalino, ὅ.π., σ. 282. Συνεπῶς, τὸ «Λατίνοι» δηλώνει ἐδῶ τὸ θρήσκευμα.

2. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 2, σ. 37 καὶ σημ. 2 τῶν σ. 37-38, ὅπου καὶ βιβλιογραφία. Πρβλ. Γεωργίου Ι. Θεοχαρίδου, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας..., σ. 373-374, ὅπου καὶ βιβλιογραφία.

3. Ὁ Μ. Γεδεών, ὅ.π., σ. 186, γράφει: «Τὸ ἐγκώμιον καθιστᾷ γνωστὸν ναόν, πρὸ τοῦ 1340 βεβαίως οἰκοδομηθέντα, βασιλικαῖς δαπάναις, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁσίου τούτου, Νικοδήμου, τοῦ νέου». Ἡ Ana Cituridu, ὅ.π., σ. 266, τὸ ὀνομάζει παρεκκλήσι (ἔτσι τουλάχιστο μεταφράστηκε τὸ κείμενό της στὰ ἑλληνικά), ὅπως καὶ ὁ Γ. Ι. Θεοχαρίδης, ὅ.π., σ. 324, ἐνῶ ὁ R. Janin, ὅ.π., ἀναφέρει ναὸ-ἐκκλησία («église») καὶ ὄχι παρεκκλήσι (chapelle), μεταφράζοντας σωστὰ τὴ λέξη, τὴν ὁποία χρησιμοποίησε ὁ Φιλόθεος (σ. 185: «νεών»). Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἀκόμα ὅτι ὁ Φιλόθεος δὲν γράφει ὅτι ὁ τάφος καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Νικοδήμου ἦσαν μέσα στὸ μοναστήρι, ἀλλὰ ἔξω, μὰ κοντὰ σ' αὐτό. Πραγματικά, στὴ σ. 181 γράφονται τὰ ἑξῆς: «Τῆς πόλης δ' ἐκεῖθεν λοιπὸν ἀτίμως ἀνελόμενοι τὸ κομιδῇ τούτου τίμιον σῶμα, αὐτὸ τοῦτο τοῦ ἀοιδίμου ἔτι

Θ'. Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἀκόμα καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Νικοδήμου (ποὺ κάμνει ὁ Φιλόθεος) σὰν ἐπόπτη καὶ κληρονόμου τῆς οὐράνιας («ἄνω») Ἱερουσαλήμ[1], γιατὶ εἶναι πιθανὸ ἡ ἔκφραση αὐτὴ νὰ μὴ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Φιλόθεο μονάχα ἀλληγορικὰ ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συνδέσει τὴν ἐκκλησία τοῦ Βεροιώτη ὁσίου μὲ τὸ μοναστήρι τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὴν Ἱερουσαλήμ[2]. Φαίνεται λοιπὸν ἢ ὅτι βρίσκονταν κοντὰ οἱ ἐκκλησίες τοῦ ὁσίου Νικοδήμου καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἤ, ἀλλιώτικα, μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι, ἴσως, τυχαῖο τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ τὴν ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν ἔχομε νεώτερες πληροφορίες μετὰ τὸ 1335[3], ἐνῶ ξέρομε ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Νικοδήμου ὑπῆρχε τότε ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔγραψε τὸ Ἐγκώμιό του ὁ Φιλόθεος, δηλαδὴ στὰ τέλη τοῦ πρώτου μισοῦ ἤ, ἀλλιώτικα,

---

ζῶντος ἐπισκήψαντος, ἵνα κἂν τούτῳ μειζόνων ἄρα τύχῃ τῶν γερῶν, ἐ κ ε ῖ σ έ π ο υ τ ῆ ς μ ο ν ῆ ς ἔ γ γ ι σ τ α θ ά π τ ο υ σ ι ν» (ἡ ἀραίωση εἶναι δική μου). Τοῦτο ἄλλωστε προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ποὺ ἀναφέρεται ἀμέσως ὕστερα, ὅτι δηλαδὴ μετὰ λίγα χρόνια μία πολυάριθμη ὁμάδα Θεσσαλονικιωτῶν βρέθηκε σὲ ἐκεῖνον τὸν χῶρο καὶ ἀνακάλυψε τὸ σῶμα τοῦ Νικοδήμου, γιατὶ ἡ διατύπωση καὶ τὸ πνεῦμα της συνηγορεῖ σ' αὐτό, ἀφοῦ πρέπει νὰ πρόκειται γιὰ τοποθεσία, ὅπου ὑπῆρχε καὶ κ ο ι ν ό χ ρ η σ τ ο καὶ προσιτὸς σὲ ὅλους δρόμος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν τέτοιος ὅποιος (δρόμος) βρισκόταν μέσα στὰ τείχη, στὸν περίβολο τοῦ μοναστηριοῦ. Τὰ ἴδια προκύπτουν καὶ ἀπὸ τὸ προσεχτικὸ διάβασμα τῆς συνέχειας (σ. 182) τοῦ Ἐγκωμίου, ὅπως καὶ ἀπ' ὅσα σημειώνονται στὸ τέλος (σ. 185), ὅπου διευκρινίζεται συγκεκριμένα ὅτι ἡ ἐκκλησία κτίστηκε ὅπου, ἀκριβῶς, βρέθηκε ἡ σορὸς καὶ ὅπου εἶχε ἐναποτεθεῖ πάλι μὲ τιμὲς τὸ σκήνωμά του (σ. 182). Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Νικόδημος ὄχι μονάχα μετάλαβε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη (σ. 181), ἀλλὰ ἐκεῖ καὶ τιμήθηκε ὕστερα, δηλαδὴ κοντὰ μὰ ὄχι μέσα στὸ μοναστήρι τοῦ Φιλοκάλλη. Ἀπὸ τὰ πιὸ πάνω προκύπτει ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Νικοδήμου (ἐπομένως καὶ τὸ μοναστήρι τοῦ Φιλοκάλλη) πρέπει νὰ βρισκόταν σὲ ἐξοχικὸ μέρος, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς πόλεως, κοντὰ στὰ τείχη της, τῶν βυζαντινῶν χρόνων.

1. Βλ. Μ. Γ ε δ ε ώ ν, ὅ.π., σ. 185: «ὁ τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐπόπτης καὶ κληρονόμος, ἵλεως ἔσο μοι τῆς προπετείας». Ὁ Φιλόθεος συνήθιζε, ὅπως φαίνεται, νὰ χρησιμοποιεῖ πολὺ τὴν ἔκφραση αὐτὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Βλ. Β α σ ι λ ε ί ο υ Σ. Ψ ε υ τ ο γ κ ᾶ, Φιλοθέου Κοκκίνου..., ὅ.π., σ. 161, στίχ. 270-273: «...Μακάριοι γάρ φησιν οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κ λ η ρ ο ν ο μ ή σ ο υ σ ι τὴν γῆν, τὴν ἄ ν ω δηλονότι μητρόπολιν, τὴν νοητὴν Ἱερουσαλὴμ "τὴν τῶν πρωτοτόκων οἰκίαν τῶν ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς", αὐτὴν φημι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (ἡ ἀραίωση εἶναι δική μου). Δὲν πρόκειται λοιπὸν γιὰ ἀναφορὰ στὴν ὁσία, ἁγία Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Πρβλ. καὶ ἄλλες ἀναφορὲς σ' αὐτὴ στοῦ Ἴ δ ι ο υ, ὅ.π., σ. 280 (εὑρετήριο ὀνομάτων καὶ τοπωνυμιῶν). Γιὰ τὴν ἔννοια τῆς ἐκφράσεως βλ. C h r i s t i n e A n g e l i d i, Remarques sur la description de la Jérusalem céleste, «XVI Internationaler Byzantinistenkongress Wien 4-9 Okt. 1981. Akten». II Teil, 3 Teilband, σ. 207-215.

2. Βλ. Γ. Ι. Θ ε ο χ α ρ ί δ η, Μία ἐξαφανισθεῖσα..., ὅ.π., σ. 340-344. Πρβλ. R. J a n i n, ὅ.π., σ. 386, καὶ P. M a g d a l i n o, ὅ.π., σ. 284.

3. Βλ. Γ. Ι. Θ ε ο χ α ρ ί δ η, Μία ἐξαφανισθεῖσα..., ὅ.π., σ. 340-344. Ἄλλωστε καὶ γιὰ τὸ 1335 δὲν ἀναφέρεται πιὰ ἐκκλησία ἀλλὰ οἰκόπεδο τῆς Ἁγίας Ἱερουσαλήμ.

στὴν ἀρχὴ τοῦ δεύτερου μισοῦ τοῦ 14ου αἰ[1]. Ὑπάρχει λοιπὸν ἡ πιθανότητα νὰ ἀντικατέστησε ἡ ἐκκλησία τοῦ Νικοδήμου τὶς λειτουργικὲς ἀνάγκες ποὺ ἱκανοποιοῦσε νωρίτερα ἡ ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλήμ.

Σημειώνω ἀκόμα ὅτι ἡ γενέτειρα τοῦ Νικοδήμου Βέροια φέρεται σὰν τόπος τοῦ μαρτυρίου τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν παιδιῶν της, Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου, τὸν 3ο μ.Χ. αἰ., στὰ χρόνια τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα Πρόβου καὶ ὅτι ὑπῆρχε καὶ σ' αὐτὴ τὴν πόλη περίφημη ἐκκλησία, μιὰ καὶ ἡ Ἁγία Ἱερουσαλὴμ ἦταν ἡ πρώτη πολιοῦχος τῆς Βέροιας, ὅπου γινόταν καὶ μεγάλο ἐτήσιο, θρησκευτικὸ πανηγύρι στὴ μνήμη αὐτῆς καὶ τῆς Ἁγίας Σολομονῆς. Μάλιστα, ἡ ἐκκλησία αὐτὴ σωζόταν μέχρι τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας καὶ κάηκε σὲ πυρκαϊά[2].

Ἐξάλλου καὶ ἡ ὕπαρξη μέχρι σήμερα ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στὴ Θεσσαλονίκη δὲν εἶναι γεγονὸς χωρὶς σημασία, ἐὰν βέβαια δεχτοῦμε ὅτι εἶναι ἀφιερωμένη καὶ αὐτὴ στὸν ὅσιο Ἀντώνιο τὸν νέο, τὸν Βεροιώτη, ὅπως πιστεύω ὅτι συμβαίνει[3].

---

1. Ὁ Μ. Γεδεών, ὅ.π., σ. 186, γράφει ὅτι ὁ Φιλόθεος ἦταν ἡγούμενος τοῦ Φιλοκάλλη καὶ θεωρεῖ πιὸ πιθανὸ νὰ συνέβηκε τοῦτο πρὸ τοῦ 1340. Ἡ Ana Cituridu, ὅ.π., σ. 266, δέχεται ὅτι τὸ Ἐγκώμιο αὐτὸ γράφτηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ δεύτερου μισοῦ τοῦ 14ου αἰ. καὶ ὅτι (σ. 267), ἐπειδὴ ὑπῆρχαν στενὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν μοναστηριῶν τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τοῦ Φιλοκάλλη, γνώριζε ὁ Φιλόθεος τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τοῦ Νικοδήμου, ἐνῶ τὸ σωστὸ εἶναι ὅτι ὁ Φιλόθεος πρέπει νὰ ἤξερε ὅλα τὰ σχετικά, ἀφοῦ διατέλεσε ἡγούμενος (ἐκτὸς τῆς Λαύρας καὶ) τοῦ Φιλοκάλλη (βλ. Μ. Γεδεών, ὅ.π., σ. 185 καὶ 186, ὅπως, ἐξάλλου, ρητὰ τὸ μνημονεύει καὶ ἡ ἴδια στὴ σημ. 35 τούτης τῆς μελέτης της). Πρβλ. ὅμως καὶ P. Magdalino (ὅ.π., σ. 282), ὁ ὁποῖος γράφει ὅτι ὁ Φιλόθεος συνέθεσε τὸ Ἐγκώμιο στὸν Νικόδημο τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἡγούμενος τοῦ Φιλοκάλλη, δηλαδὴ στὰ τέλη τοῦ πρώτου μισοῦ τοῦ 14ου αἰ.

2. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 1, Βέροια 1960, σ. 185-189, 212 καὶ 225, καὶ τ. 2, σ. 169 καὶ 189, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία. Τελευταῖα (Ἀθῆναι 1980) ἀνατυπώθηκε (ἀπὸ τὴ μητρόπολη Βεροίας-Ναούσης, στὰ πλαίσια τῶν ἐκδόσεων ἢ ἐπανεκδόσεων τῶν ἁγιολογικῶν κειμένων τῆς περιοχῆς της) ἡ ἀκολουθία της. Ὁ βίος της εἶναι κείμενο ποὺ ἀγνοήθηκε καὶ δὲν ἀξιοποιήθηκε (ἀπ' ὅσα ξέρω), ἂν καὶ δημοσιεύτηκε πρὶν πενήντα χρόνια περίπου (τὸ 1935), καί, παρ' ὅλες τὶς γνωστὲς ὑπερβολές του, περιέχει ἀξιοπρόσεχτα στοιχεῖα (ἀκόμα καὶ ἱστορικά, γεωγραφικὰ κ.λ.), τὰ ὁποῖα εἶναι ἄγνωστα ἀπὸ ἄλλες πηγές.

3. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος..., σ. 62-63. (Βλ. τὴ σημ. 65 καὶ τὶς εἰκ. 29 καὶ 30). Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἔπαθε βλάβες στοὺς σεισμοὺς τοῦ 1978, ἐπισκευάστηκε καὶ ἄρχισε νὰ ἐπαναλειτουργεῖ πρόσφατα (23 Μαΐου 1982). Τέλος, ἀπετέλεσε ἀντικείμενο μελέτης δυάδας νέων ἐρευνητῶν καὶ ἀνακοινώσεώς τους στὸ «Δεύτερο Συμπόσιο βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς ἀρχαιολογίας καὶ τέχνης», ποὺ συγκλήθηκε τελευταῖα (9-11.4.1982) στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴ «Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία». Βλ. Πρόγραμμα καὶ περιλήψεις ἀνακοινώσεων, σ. 92-93, ὅπου καταχωρίζεται περίληψη τῆς σχετικῆς ἀνακοινώσεως τῶν Χ. Σιαξαμπάνη-Στεφάνου καὶ Β. Κονιόρδου, μὲ τίτλο «Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Θεσσαλονίκης». Εὐχαριστῶ

Τὰ δύο αὐτὰ δεδομένα εἶνσι μία ἀκόμα ἀφορμὴ γιὰ νὰ σκεφθεῖ κανένας πόσο χρήσιμη καὶ πολλαπλὰ ὠφέλιμη θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν μιὰ ἐξονυχιστική, εἰδικὴ μελέτη ποὺ θὰ διερευνοῦσε τὶς σχέσεις καὶ τὶς ἀλληλοεπιδράσεις, ἰδιαίτερα στὸν τομέα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, τῶν δύο αὐτῶν πόλεων, δηλαδὴ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Βέροιας.

Ἄλλωστε, ὁ Βεροιώτης ὅσιος Νικόδημος, γνωστὸς πιὰ ἅγιος τῆς Θεσσαλονίκης, θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἕνας αἰώνιος καὶ ἄσπαστος κρίκος γιὰ τὸν σύνδεσμό τους, «ἐπινεύσει καὶ τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ»...

Βέροια ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Τελευταῖα (20-4-1983) ὁ φίλος ἐπίκουρος καθηγητὴς κ. Ἀπόστολος Γλαβίνας εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλει ἀνάτυπο δημοσιεύματος τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητῆ κ. Δημητρίου Γ. Τσάμη, ποὺ κυκλοφόρησε πρόσφατα μὲ τίτλο: «Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Φιλοθέου Κοκκίνου στὸν ὅσιο Νικόδημο, τὸ νέο», Ε.Ε.Θ.Σ. τοῦ Ἀριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, 26(1981) 87-100. Ἀποτελεῖ νέα, ἐπιστημονικὰ ἄψογη ἔκδοση, μὲ δισέλιδη (σ. 87-88) εἰσαγωγή. Καταχωρίζονται 52 βιβλιογραφικὲς κ.λ. σημειώσεις, γίνονται οἱ ἀπαραίτητες διορθώσεις κ.λ. καί, τέλος, δημοσιεύεται (σ. 100) καὶ πίνακας ὀνομάτων. Δυστυχῶς, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνει πιὰ ἡ ἀναδιάρθρωση τῆς πιὸ πάνω ἐργασίας μου καὶ συγκεκριμένα ἡ παραπομπὴ στὴν κριτικὴ αὐτὴ ἔκδοση, γιατὶ εἶχε στοιχειοθετηθεῖ κιόλας ἡ μελέτη μου καὶ μάλιστα βρισκόταν ἤδη στὸ στάδιο τῆς δεύτερης διορθώσεως τῶν τυπογραφικῶν δοκιμίων.

τοὺς πιὸ πάνω ἐρευνητές, γιατὶ μοῦ προμήθευσαν φωτοτυπία ὁλόκληρης τῆς πολὺ ἐνδιαφέρουσας μελέτης τους, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ 24 παραπομπές, ὅπου συγκεντρώνεται καὶ πλούσια σχετικὴ βιβλιογραφία. Οἱ δύο ἐρευνητὲς καταλήγουν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Θεσσαλονίκης πρέπει νὰ συσχετιστεῖ μὲ τὸ βυζαντινὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καὶ ἀποδίδουν σ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ὅτι (ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου) ἦταν θεραπευτήριο τῶν ἀρρώστων φτωχῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποκλείεται ἡ περίπτωση νὰ ἦταν ἀφιερωμένη ἡ ἐκκλησία αὐτὴ στὸν ὅσιο Ἀντώνιο, τὸν νέο, τὸν Βεροιώτη, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀνέκαθεν θεραπευτὴς τῶν τρελῶν, σ' ὁλόκληρο τὸν βορειοελλαδικὸ χῶρο. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος..., σ. 70-72 καὶ εἰκ. 25α, 25β καὶ 26, σ. 51, 55 καὶ 57. Ἐξάλλου, καὶ στὴ Βέροια ὑπῆρχε ἀνέκαθεν (ὅπως καὶ σήμερα) καὶ ἐκκλησία (ἐνορία) τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ὅπου προσέτρεχαν γιὰ θεραπεία οἱ σωματικὰ (ὅμως, καὶ ὄχι οἱ ψυχικὰ) ἄρρωστοι. Ἑπομένως, ὁ συσχετισμὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὸ μοναστήρι τῶν θαυματουργῶν Ἁγίων Ἀναργύρων δὲν ἀποκλείει ἀναγκαστικὰ καὶ τὴν περίπτωση νὰ εἶναι ἀφιερωμένη αὐτὴ στὸν ὅσιο Ἀντώνιο, τὸν νέο, τὸν Βεροιώτη, ἢ καὶ σ' αὐτόν, ὅπως συμβαίνει στὴν Ἁγιὰ τοῦ Βόλου, ὅπου ὑπάρχει ἐκκλησία κτισμένη στὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου καὶ ταυτόχρονα καὶ τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ νέου, τοῦ Βεροιώτη. Καὶ αὐτὴ ἦταν πάντοτε θεραπευτήριο τῶν ψυχικὰ ἄρρωστων (τρελῶν). Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος..., σ. 74-77, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία, καὶ εἰκόνες (ἀρ. 42-46).

RÉSUMÉ

Georges Chionidis, Le moine saint Nicodème, le Nouveau, Veriote, troisième saint odoriférant de Salonique (XIIIe - XIVe s.) et certains problèmes autour de sa vie.

Le «Mémoire» de Philothéos, patriarche œcouménique de Constantinople, publié par M. Ghédéon (1911), sert de point d'appui pour la rédaction d'un «συναξάριον», à savoir d'une biographie de saint Nicodème, le Nouveau, qui reste inconnu quoiqu'il fut le troisième (autant que nous en sachions) saint odoriférant de Salonique.

L'intérêt porté à ce saint-là est dû à ses liens avec le monastère de Philokalli à Salonique, autour duquel s'est déjà formé une certaine «littérature», due notamment aux publications de R. Janin et de P. Macdalino, portant sur les églises et les monastères de la capitale macédonienne et, particulièrement, sur les études plus spécialisées de A. Tsitouridou et du professeur G. I. Théocharidis.

Pourtant, tout ce qui a été écrit jusqu'à présent au sujet de saint Nicodème est très peu, bien que sa vie fût fort intéressante et particulière.

D'après le matériel existant et à l'aide de la bibliographie disponible (qui se réfère à 32 notes poussant plus loin le commentaire de problèmes spéciaux), il s'ensuit que:

Nicodème est né à Veria de la Macédoine aux environs de 1260-1270 et il est mort vers 1308-1309.

De noble origine—sa famille était la plus notoire de la ville—il est très tôt devenu moine et il a même décidé de mener une vie d'ascète.

Il est fort possible qu'il a inauguré son activité de moine à la région Σκήτη de Veria et a fini par se trouver dans le monastère cénobite de Philokalli à Salonique.

Il a essayé de ramener à la voie du salut les prostituées de Salonique, ce qu'il a provoqué sa poursuite de la part du supérieur du monastère (ἡγούμενος) et son envoi dans un couvent de campagne où il a trouvé la mort, assassiné par de malfaiteurs.

On l'a communié et enterré près de là, hors du monastère et de ce lieu

surgissait peu à peu un odorat (εὐωδία) qui a incité les chrétiens de chercher et de découvrir sa dépouille, intacte et nullement décomposée.

Après ces événements, on lui a conféré tous les honneurs mérités et on l'a de nouveau enterré au même lieu, par l'intervention personnelle de l'empereur byzantin Andronic le deuxième; on a même bâti une église «extra-muros», près de sa tombe, à l'extérieur de monastère de Philokalli et les fidèles y venaient se procurer de myrrhe et de se guérir.

On reconte bien de miracles dûs à sa grâce; l'article en cite trois d'eux, les pus significatifs.

Les assassins de Nicodème ont été punis, arrêtés par les Catalans qui ravageaient la région (1308-1309).

Philothéos a ramassé tout le matériel pour la rédaction de son Mémoire élogieux, s'appuyant aux récits de tous ceux qui vivaient dans le monastère, chose qui, d'une part, comportait certaines difficultés, puisqu'il n'y avait pas de documents écrits, mais qui, d'autre part, facilitaient la s'tuation, puisque Philothéos, lui-même, fut aussi l'un des supérieurs (ἡγούμενος) de ce monastère de Philokalli.